

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, 460 32 Liberec I - Staré Město

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 28. 4. 2022, č. j. KRPL-6381-12/ČJ-2022-1800KR,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 28. 4. 2022, č. j. KRPL-6381-12/ČJ-2022-1800KR, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 039 Kč k rukám advokáta JUDr. Josefa Kopřivy, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele krajského ředitelství pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „služební funkcionář“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 12. 2021, č. j. KRPL-49063-104/ČJ-2019-1800HS. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo dle § 181 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“), rozhodnuto o žádosti ze dne 20. 4. 2020 (doručené příslušnému služebnímu funkcionáři dne 22. 5. 2020), a dvou žádostech ze dne 8. 6. 2020 (doručených příslušnému služebnímu funkcionáři téhož dne), kterými se žalobce domáhal náhrady škody v souvislosti s úrazem, který utrpěl v době výkonu služby dne 20. 5. 2019, kolem 13:30 hod., v ulici Pod Holým vrchem 1734 v České Lípě, v objektu územního odboru Česká Lípa, kde při chůzi ze schodů na venkovním schodišti uklouzl, upadl a udeřil se do zad a pravého boku, čímž si dle prvotní lékařské zprávy ze dne 20. 5. 2019 způsobil zhmoždění dolní části zad, pánve, pravé kyčle a stehna (dále též „služební úraz“).
2. Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci přiznána náhrada účelně vynaložených nákladů spojených s léčením podle § 101 písm. c) služebního zákona. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí pak byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí náhrady za ztížení společenského uplatnění podle § 101 písm. b) a § 104 služebního zákona, žádost žalobce o poskytnutí jednorázového odškodnění podle § 101 písm. d) a § 105 služebního zákona, žádost žalobce o poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 101 písm. a) a § 103 služebního zákona a žádost žalobce o poskytnutí náhrady účelně vynaložených nákladů spojených s léčením podle § 101 písm. c) služebního zákona nad rámec výroku I.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že stav věci byl na základě shromážděných podkladů zjištěn bez důvodných pochybností, zejména dvakrát doplněným znaleckým posudkem prof. Seidla a zprávou MUDr. X měl možnost se k závěrům znaleckého posudku vyjádřit, což učinil. Žalovaný zdůraznil, že prof. Seidl je znalec, který byl přiřazen služebnímu funkcionářem ve smyslu § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Informace o zdravotním stavu žalobce měli jak prof. X, tak MUDr. X, nicméně pouze prof. Seidl je jako ustanovený znalec mohl vnímat v patřičném kontextu, a je tedy logické, že správní orgán položil otázky ke zdravotnímu stavu žalobce pouze jemu, nikoliv MUDr. X. Vzhledem k tomu, že znalecký posudek vypracovaný prof. X, který byl opakovaně doplňován z důvodu nově vyvstalých skutečností (vyšetření žalobce - EMG vyšetření, lékařská vyšetření MUDr. X, neurologické vyšetření MUDr. X), podrobně zodpovídá všechny otázky zadané služebnímu funkcionářem, neshledal žalovaný důvod, proč by měl znalce navíc vyslyšet.
4. Pokud jde o námitku, že slovní komentář MUDr. X při neurologickém vyšetření žalobce je v příkrém rozporu se závěry znaleckého posudku prof. Seidla, žalovaný zdůraznil, že podkladem pro rozhodnutí jsou takové důkazy, které tvoří součást

spisového materiálu, v posuzované věci tedy zpráva vydaná MUDr. X, jejímž obsahem jsou závěry z neurologického vyšetření žalobce, a nikoliv její případný komentář či dialog, který měla vést s žalobcem v průběhu samotného neurologického vyšetření, a který navíc neměl služební funkcionář při svém rozhodování k dispozici. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně proto vycházel ze závěrů obsažených ve zprávě MUDr. X, která, aniž by byla předem seznámena se závěry obsaženými ve znaleckém posudku prof. X, uvedla: „*nález nevysvětluje současné trvání obtíží pacienta*“, čímž se zcela nezávisle ztotožnila se závěry prof. X, který konstatoval: „*potíže jsou subjektivního charakteru, pravděpodobně ovlivněné psychosomatickou nadstavbou, když objektivní nález u jmenovaného je prakticky normální*“. Dle žalovaného žádné rozpory ve vyjádření obou lékařů nejsou a správní orgán I. stupně tak neměl důvod provádět další dokazování ve věci. I žalovaný považoval žalobcem navrhovaný výsledek MUDr. X za nadbytečný, neboť stav věci byl na základě shromážděných podkladů zjištěn bez důvodných pochybností, a proto i tento návrh zamítl.

5. Nahrávku z průběhu vyšetření u MUDr. X ze dne 18. 8. 2021, kterou žalobce pořídil skrytě, nelze z pohledu žalovaného jako důkaz vůbec připustit. Žalovaný odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu a zdůraznil, že žalobce sám uvedl, že nahrávkou disponoval již v řízení před správním orgánem I. stupně, ale z ryze osobních pohnutek tento důkaz v řádném termínu neuplatnil, ačkoliv tak učinit mohl a měl. Žalovaný současně konstatoval, že pořízení nahrávky lékařky bez jejího vědomí je zcela evidentně v rozporu s dobrými mravy. Odkazoval na judikaturu Nejvyššího a Ústavního soudu k této problematice. Zdůraznil, že všechna rozhodnutí se shodují v tom, že prolomit právo na ochranu osobnosti lze pouze v případech ochrany vlastních oprávněných zájmů vůči jednání někoho, kdo je svým jednáním zcela zjevně porušuje, a to tak závažným způsobem, který by nadřadil právo použít nahrávku pro svoji obranu nad právo na ochranu osobnosti.
6. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který vycházel ze závěrů obou lékařů a neshledal přímou příčinnou souvislost mezi způsobeným úrazem a aktuálními zdravotními obtížemi žalobce. Takovou příčinnou souvislost neshledal ani lékařský posudek o zdravotní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru pro výkon služby na služebním místě ze dne 5. 5. 2020, ani zpráva vydaná poskytovatelem pracovnělékařských služeb ze dne 5. 5. 2020 na základě uskutečněné mimořádně pracovnělékařské prohlídky žalobce, která byla provedena za účelem znovuposouzení zdravotního stavu žalobce v řízení o propuštění ze služebního poměru a která řešila výhradně aktuální zdravotní způsobilost žalobce pro výkon služebního místa, na něž byl v té době jako policista Policie ČR služebně zařazen.
7. S ohledem na to, že neexistuje žádná oficiální lékařská zpráva či odborný znalecký posudek, který by jednoznačným způsobem potvrdil příčinnou souvislost mezi služebním úrazem žalobce a jeho aktuálním zhoršeným zdravotním stavem, stejně jako tento stav nepotvrzují ani důkazy zajištěné správním orgánem I. stupně, žalovaný námítky žalobce neakceptoval.

II. Žaloba

8. V podané žalobě žalobce především zpochybnil, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v řízení opakovaně navrhoval, aby byl MUDr. X, lékařce, která prováděla vyšetření žalobce na neurologické ambulanci v Ústřední

vojenské nemocnici, v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu, ale i s ohledem na závěry prof. Seidla o degenerativních změnách, položen dotaz, zda by zdravotní potíže u žalobce nenastaly, pokud by k služebnímu úrazu nedošlo. Žalobce zdůraznil, že judikatura Nejvyššího soudu opakovaně akcentuje, že úraz nemusí být jedinou příčinou vzniku škody, stačí, jde-li o jednu z příčin, avšak příčinu důležitou, podstatnou a značnou. MUDr. X měl být položen dotaz, zda byl služební úraz spouštěčem zdravotních obtíží žalobce, a pokud by byla odpověď na první otázku kladná, zda byl příčinou důležitou, podstatnou a značnou. Uvedené dotazy MUDr. X položeny nebyly, správní orgán I. stupně položil tyto dotazy prof. Seidlovi, i když to byla právě MUDr. X, ke které byl žalobce vyslán na doporučení prof. Seidla, která na rozdíl od prof. Seidla dělala žalobci podrobné vyšetření v Ústřední vojenské nemocnici. I když žalobce upozorňoval, že samotný průběh neurologického vyšetření, jakož i komentář MUDr. X, který vyšetření provázal, byl v rozporu s tím, co uvedl MUDr. X, nebyly tyto rozpory vysvětleny. K vysvětlení rozporů mohl přispět výslech obou lékařů, jak žalobce požadoval. Žalobce odkazoval na audionahrávku dokumentující neurologické vyšetření v Ústřední vojenské nemocnici dne 18. 8. 2021, která dle jeho názoru jasně prokazuje zásadní rozpor mezi ústním sdělením MUDr. X k příčinám zdravotního stavu žalobce a obsahem následně vyhotovené lékařské zprávy.

9. Pokud nebyly pochybnosti o tom, zda byl služební úraz spouštěčem zdravotních potíží žalobce, zcela vyvráceny, měl správní orgán I. stupně, případně i žalovaný, navržené výslechy provést. Žalovaný z procesní opatrnosti navrhoval, aby výslech prof. X a MUDr. X provedl v rámci soudního jednání krajský soud.
10. K § 82 odst. 4 správního řádu žalobce konstatoval, že až z obsahu prvostupňového rozhodnutí se dozvěděl, že výslechy MUDr. X a prof. X nebyly provedeny. Pokud by správní orgán I. stupně respektoval ústavní právo žalobce na spravedlivý proces a provedl výslech MUDr. X, která by pravdivě popsala průběh vyšetření, nemusela by být audionahrávka vůbec použita. O koncentraci řízení nebyl žalobce navíc ze strany správního orgánu I. stupně vůbec poučen.
11. Žalobce dále zdůraznil, že zvukový záznam byl pořízen v souladu se zákonem jako důkaz pro řízení ve věcech služebního poměru. Dle žalobce pořízením zvukového záznamu nedošlo k nepřijatelnému zásahu do práv na ochranu soukromí. V této souvislosti žalobce odkazoval na nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013, sp. zn. 8 Afs 40/2012. Audionahrávka obsahuje pouze posouzení zdravotního stavu žalobce a nejedná se tak o záznam osobní či intimní povahy jiné osoby, který by nebylo možné použít. Dle žalobce měl žalovaný tuto nahrávku provést jako důkaz a její obsah zařadit do svých úvah v rámci posouzení věci.
12. Žalobce uzavřel, že je mu 33 let a do doby služebního úrazu netrpěl žádnými zdravotními obtížemi. Lékařským posudkem bylo osvědčeno dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti, pro které došlo k nucenému ukončení služebního poměru. Žalobce je tak nyní vzhledem ke svému zdravotnímu stavu omezen v bezproblémovém pohybu, ale i běžných úkonech, jako je např. řízení vozidla. Již v tomto kontextu působí napadené rozhodnutí, které popírá příčinnou souvislost mezi služebním úrazem a poškozením zdraví, nepřesvědčivým dojmem. Žalobce proto navrhoval, aby soud ustanovil revizního znalce, který by zásadní otázku, tj. zda byl služební úraz spouštěčem zdravotních potíží žalobce, zodpověděl. Pokud by byla první otázka

zodpovězena kladně, bylo by třeba položit i doplňující dotaz, a sice zda byl služební úraz důležitou, podstatnou a značnou příčinou vzniku zdravotních potíží žalobce. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí.
14. K námitce, že se správní orgán I. stupně spokojil se závěry prof. Seidla a nepoložil dotazy MUDr. X, žalovaný uvedl, že závěry podané prof. Seidlem jako nezávislým znalcem ve věci a zapracované do znaleckého posudku ze dne 21. 10. 2020, které byly dvakrát doplněny v souvislosti s novými zjištěními z odborných vyšetření, byly zcela v souladu s oficiálními závěry obsaženými ve zprávě MUDr. X. Oba lékaři se ve svých výstupech shodli. Pro správní orgány byl nicméně rozhodující právě znalecký posudek, neboť pouze prof. X, jako znalec ustanovený za účelem posouzení skutečností vyžadujících odborné znalosti a seznámený se všemi rozhodnými podklady, je mohl vnímat v patřičném kontextu. Je proto logické, že správní orgán I. stupně položil otázky ke zdravotnímu stavu žalobce znalci, nikoliv MUDr. X. Tvrzení žalobce, že až do úrazu neměl ve svém životě žádné potíže, a popisování jeho současného stavu je dle žalovaného nutno vnímat jako vyjádření subjektivního charakteru, které není možné prokázat či reálně podložit. Ohledně koncentrace řízení žalovaný zdůraznil, že tato zásada dopadá právě na řízení zahajovaná na návrh, resp. na řízení o žádosti. V souladu se zásadou koncentrace řízení žalovaný předloženou audionahrávku pořízenou v průběhu prvoinstančního řízení jako důkaz nepřipustil. Pokud jde o poučovací povinnost správního orgánu, nelze ji interpretovat jako návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl již v průběhu správního řízení zastoupen advokátem, který ho měl na zásadu koncentrace řízení upozornit. Nad rámec výše uvedeného žalovaný konstatoval, že ve vyjádření obou lékařů nejsou žádné rozpory, kvůli kterým by správní orgán I. stupně či žalovaný měl důvod provádět další dokazování ve věci, neboť stav věci byl na základě shromážděných podkladů zjištěn bez důvodných pochybností. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*
17. Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.*

18. Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru *služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.*
19. Podle § 56 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, *závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.*
20. Podle § 50 odst. 4 správního řádu *pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*
21. K otázce zjišťování skutkového stavu v řízení o odškodnění úrazu vzniklého ve služebním poměru se podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 132/2010-109. Zdůraznil v něm, že zákonným procesem pro uplatnění nároku na odškodnění je správní řízení, ovládané zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Účastník řízení je povinen poskytovat k naplnění tohoto cíle součinnost. V daném případě je tedy na rozhodujícím služebním funkcionáři, aby zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
22. Skutkový stav zjišťuje správní orgán dokazováním, přičemž podle shora citovaného ustanovení § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, včetně znaleckého posudku. Krajský soud považuje za podstatné zdůraznit, že služební zákon neupravuje hierarchii podkladů pro rozhodnutí a důkazů co do jejich závaznosti či „síly“, naopak ukládá správnímu orgánu, aby všechny důkazy hodnotil ve vzájemné souvislosti a přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo (viz § 180 odst. 2 ve spojení s odstavcem 4 zákona o služebním poměru). Stejná zásada vyplývá i ze samotného správního řádu (viz cit. § 50 odst. 4 správního řádu). Znalecký posudek je přitom důkaz jako každý jiný a podléhá hodnocení správním orgánem co do úplnosti, přesvědčivosti a bezrozpornosti (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43).
23. V posuzované případě má soud za to, že závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí odpovídají tomu, co na základě důkazů provedených ve správním řízení vyšlo najevo, v řízení před soudem však žalobce předložil znalecký posudek MUDr. X, znalce z oboru zdravotnictví - odvětví neurologie, ze dne 25. 10. 2022, vypracovaný ve věci uplatnění nároku na likvidaci pojistné události, jehož závěry jsou však relevantní i pro nyní posuzovanou věc, proto jím soud doplnil dokazování. V posudku znalec na základě zdravotnické dokumentace mimo jiné uvedl: „*Léčba pana Patricka Jonáše probíhala v souvislosti s následky úrazu ze dne 20. 5. 2019.*“ ... „*Událost ze dne 20. 5. 2019 zanechala trvalé následky v podobě bolestivého dráždění páteřního bederního a prvního křížového obratle vpravo, jsou pozorovatelné i zánikové jevy v podobě snížených příslušných okosticových reflexů na pravé dolní končetině a lehkého snížení svalstva pravé dolní končetiny.*“
24. I v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. sice soudy rozhodují v tzv. plné jurisdikci a jsou tak oprávněny dle § 77 odst. 2 s. ř. s. doplnit

dokazování provedené v řízení před správním orgánem, dle ustálené judikatury by se však nemělo jednat o zásadní doplnění, při němž by soud suploval roli správních orgánů a které by přesahovalo rámec přezkumného soudního řízení správního. Pokud by se krajský soud rozhodl sám pokoušet odstranit rozpory ve znaleckých posudcích prof. Seidla a MUDr. X a dokazování dále doplňoval, právě o takový případ by se jednalo, neboť je třeba doplnit dokazování poměrně zásadním způsobem tak, aby bylo možné dospět k jednoznačnému závěru ohledně existence příčinné souvislosti mezi služebním úrazem žalobce v roce 2019 a jeho aktuálními zdravotními potížemi.

25. Žalovaný se v dalším řízení s rozdílnými závěry znalců prof. X a MUDr. X bude muset vypořádat, což při absenci odborných znalostí správního orgánu lze buď výsledkem znalců, nebo pokračováním ve znaleckém zkoumání. Nejvyšší správní soudu k tomu v rozsudku ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011-79, uvedl: „*nastane-li pak situace, kdy se ve svých závěrech posudky rozcházejí a nejedná se přitom o markantní, laikem rozpoznatelný a bez technických znalostí vysvětlitelný rozpor, správnímu orgánu nesvědčí pozice arbitra, znalce, případně revizního znalce, jenž by byl sto usuzovat, který znalecký posudek je správný a který nikoliv. Rozpory a nesrovnalosti ve znaleckých posudcích lze odstranit v prvé řadě prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Pokud by ani tyto výsledky nevedly k objasnění nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení.*“
26. *Obiter dictum* soud poznamenává, že pokud jde o skrytě pořízenou nahrávku MUDr. X, ztotožnil se se závěry žalovaného o její nepoužitelnosti, a to zejména proto, že existují i jiné způsoby (pomocí důkazů, které nezasahují do absolutních osobnostních práv dotčené osoby) ke zjištění skutkového stavu věci. Za běžných okolností je svévolné nahrávání rozhovorů bez vědomí jejich účastníků hrubým zásahem do jejich soukromí. Takovýto postup s rysy záludnosti je ve velké většině případů morálně i právně zcela nepřijatelný.

V. Závěr a náklady řízení

27. Soud z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z toho důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, který bude v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil.
29. Žalobce byl v řízení před soudem zastoupen advokátem, náleží mu proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Odměna právního zástupce žalobkyně činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 9 300 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Soud neuznal odměnu a náhradu nákladů řízení v souvislosti

s předložením důkazu (znaleckého posudku vypracovaného pro jiné řízení), neboť předložení důkazního prostředku není samostatným úkonem právní služby. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný ve výši 600 Kč za 6 započatých půlhodin v souvislosti s cestou ze sídla advokáta v Praze k ústnímu jednání v Liberci podle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení jsou dále tvořeny náhradou cestovného ve výši 1 629 Kč za cestu advokáta z Prahy do Liberce a zpět [náhrada dle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262//2006 Sb., zákoníku práce, a § 1 písm. b) vyhlášky č. 467/2022 Sb. a náhrada za pohonné hmoty dle § 158 odst. 2 až 4 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 467/2022 Sb. - při průměrné spotřebě pro kombinovaný provoz dle technického průkazu 5,0 l/100 km, ujeté vzdálenosti 220 km a ceně 44,10 Kč za 1 l nafty, a náhradě 5,20 Kč za 1 km jízdy, při cestě osobním automobilem BMW]. Soud tak přiznal žalobci náhradu nákladů připadajících na jeho zastoupení ve výši 12 429 Kč a dále v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. částku 2 610 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem 15 039 Kč. Dále žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy přiznal soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 18 039 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil k rukám právního zástupce žalobce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškaní lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. února 2023

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu